

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, declarate de avocata Ludmila Bîrcă și de inculpatul

*Vasiliev Veaceslav XXXX, născut la
XX XXXXX XXX, originar și locuitor al X. XXXXX,
str. X XXXXX XXX, ap. XX, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>13.05.2016 – 13.01.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>10.02.2017 – 15.03.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>25.08.2017 – 25.10.2017.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 13 ianuarie 2017, Vasiliev Veaceslav a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Vasiliev V. se învinuiește în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, în următoarele circumstanțe.

În august 2015, Vasiliev V., fiind jurist la ÎMGFL-3, urmărind scopul de cupiditate, acționând prin înșelăciune și abuzând de încrederea acordată, cunoscând că prin hotărârea nr. 2-3135/09 s-a încasat în beneficiul ÎMGFL-3 de la Galibina V. datoria pentru neachitarea serviciilor comunale în sumă de 4234,29 lei și taxa de

stat în mărime de 270 lei, pe care aceasta ulterior a achitat-o mai greu, folosindu-se de vârsta înaintată și sănătatea deplorabilă a acesteia, i-a comunicat că mai are datorii restante pentru neachitarea serviciilor comunale în sumă de 1400 lei, iar pentru a stinge această datorie în termeni cât mai restrânși și fără înaintarea cererii în judecată din partea ÎMGFL-3, care va solda cu cheltuieli suplimentare, poate să-i transmită lui suma de 1400 lei, urmând să radieze această datorie, achitând-o personal.

În continuare, cunoscând că inculpatul Vasiliev V. este o persoană cu funcție de răspundere și activează ca jurist la ÎMGFL-3, i-a transmis 1400 lei, însă la sfârșitul lunii octombrie i-au parvenit chitanțele cu suma restantă nestinsă.

Instanța a reținut că inculpatul a pledat nevinovat și a indicat că în august 2015, fiind într-o situație materială dificilă a împrumutat de la partea vătămată 800 lei, ulterior încă 600 lei, pe care urma să-i restituie după o perioadă de timp.

Totodată, partea vătămată Galibina V. a declarat că inculpatul a informat-o că ea are o datorie de 1400 lei pentru serviciile comunale și i-a dat această sumă pentru ca ultimul să stingă datoria. Ulterior, primind facturile, a constatat că datoria nu a fost achitată. Inculpatul a întocmit o recipisă prin care s-a obligat să-i restituie banii, aceștia fiindu-i rambursați în luna mai 2016, iar recipisa în original i-a întors-o inculpatului.

Din probele administrate, care se rezumă la declarațiile inculpatului și ale părții vătămate, este imposibil de a se constata vinovăția inculpatului.

Or, raporturile apărute între aceștia sunt de natură civilă și urmau a fi soluționate pe cale civilă.

Potrivit, art. 8 Cod de procedură penală, toate dubiile urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului, iar procurorul nu a prezentat probe care ar indica direct asupra vinovăției inculpatului.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Botanica, Ana Drozdov, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c), 90 Cod penal, la 3 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Apelanta a invocat că partea vătămată este o persoană străină pentru inculpat, ei nefiind în relații de prietenie sau rudenie care ar justifica faptul intenției inculpatului de a împrumuta bani de la partea vătămată.

Mai mult, inculpatul cunoștea că partea vătămată este invalid de gradul II și are o pensie foarte mică, starea materială a acesteia este una precară, modul de viață fiind unul de supraviețuire din punct de vedere financiar.

Partea vătămată a negat categoric faptul acordării împrumutului de 1400 lei inculpatului, comunicând că banii au fost transmiși la solicitarea acestuia pentru stingerea datoriei la ÎMGFL, fiind stabilită și existența unei recipise care confirmă că inculpatul a luat de la partea vătămată suma de 1400 lei, pe care se obligă să o restituie în termenii stabiliți, fapt care nu a avut loc, banii fiind returnați părții vătămate abia în luna mai 2016, când a fost pornită cauza penală în baza art. 190

alin. (2) lit. c) Cod penal, inculpatul restituind suma din frică de a nu purta răspundere penală pentru fapta comisă.

Versiunea inculpatului privind existența relațiilor civile între el și partea vătămată este una neveridică.

Totodată, instanța de fond neîntemeiat a dat o apreciere critică declarațiilor părții vătămate, potrivit art. 311-312 Cod penal, aceasta fiind preîntâmpinată de răspundere penală pentru darea depozițiilor false, iar potrivit principiului prezumției nevinovăției prevăzut de art. 8 Cod de procedură penală, inculpatul nu poartă răspundere penală pentru depozițiile sale și poate da orice depoziții favorabile în apărarea sa.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, apelul a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Vasiliev Veaceslav a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice în domeniul gestionării banilor pe un termen de 1 an.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Instanța de apel a constatat că în august 2015, inculpatul Vasiliev V., fiind jurist la ÎMGFL-3, urmărind scopul de cupiditate, acționând prin înșelăciune și abuzând de încrederea acordată, cunoscând că prin hotărârea nr. 2-3135/09 s-a încasat în beneficiul ÎMGFL-3 de la Galibina V. datoria pentru neachitarea serviciilor comunale în sumă de 4234,29 lei și taxa de stat în mărime de 270 lei, pe care aceasta ulterior a achitat-o mai greu, folosindu-se de vârsta înaintată și sănătatea deplorabilă a acesteia, i-a comunicat că mai are datoriile restante pentru neachitarea serviciilor comunale în sumă de 1400 lei, iar pentru a stinge această datorie în termeni cât mai restrânși și fără înaintarea cererii în judecată din partea ÎMGFL-3, care va solda cu cheltuieli suplimentare, poate să-i transmită lui suma de 1400 lei, urmând să radieze această datorie, achitând-o personal.

În continuare, cunoscând că inculpatul Vasiliev V. este persoană cu funcție de răspundere și activează ca jurist la ÎMGFL-3, i-a transmis 1400 lei, însă la sfârșitul lunii octombrie i-au parvenit chitanțele cu suma restantă nestinsă.

Instanța de apel a statuat că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită integral prin probele administrate.

Potrivit declarațiilor părții vătămate Galibina V., ÎMGFL-3 i-a refuzat eliberarea unui certificat din motiv că avea datoriile la serviciile comunale. S-a adresat inculpatului, care a informat-o că are o datorie de 1400 lei și i-a dat banii acestuia ca el să achite datoria. Ulterior, primind facturile, a constatat că suma nu a fost radiată. Inculpatul i-a spus că nu a putut achita datoria de 1400 lei din cauza șefei. Acesta i-a întocmit o recipisă prin care s-a obligat să restituie banii până la 25.12.2015. Deoarece banii nu i-au fost restituiți, s-a adresat la poliție, iar în luna mai 2016, când inculpatul i-a rambursat banii, i-a întors acestuia recipisa în original. I-a transmis inculpatului suma de 1400 lei pentru achitarea datoriilor pentru serviciile comunale. Primind facturile în luna decembrie 2015, a constatat că datoria nu a fost stinsă. Prin intermediul avocatului, l-a găsit pe Vasiliev V.,

care i-a lăsat o recipisă prin care se obliga să-i întoarcă banii până la 25.12.2015, angajament pe care acesta nu și l-a onorat. Nu au discutat și nu au convenit să-i împrumute bani inculpatului.

Or, instanța de fond a ignorat declarațiile părții vătămate, care se rețin ca fiind pertinente și concludente și care a relatat că i-a dat inculpatului 1400 lei pentru achitarea serviciilor comunale. Ulterior, primind facturile, a constatat că datoria nu a fost stinsă. Vorbind cu inculpatul, acesta i-a spus că nu a putut achita datoria din cauza șefei. El i-a eliberat o recipisă, obligându-se să-i întoarcă banii până la 25.12.2015, angajament pe care nu și l-a onorat.

Declarațiile inculpatului că a împrumutat suma de 1400 lei de la partea vătămată, raporturile între ei fiind de natură civilă, sunt neîntemeiate, fiind constatată intenția directă a acestuia de a însuși mijloacele bănești ale părții vătămate, el, acționând prin înșelăciune și abuzând de încrederea părții vătămate, a obținut de la aceasta suma de 1400 lei pentru a-i achita serviciile comunale, ce în realitate nu a avut loc, în octombrie 2015 partea vătămată primind facturile cu datoria neachitată.

Totodată, potrivit legitimației nr. XXXXX, partea vătămată beneficiază de pensie pentru invaliditate de gradul II.

Argumentele inculpatului că a luat cu titlu de împrumut de la partea vătămată suma de 1400 lei, sunt irelevante, fiind stabilit că probele administrate combat pe deplin versiunea de apărare a acestuia.

Mai mult, partea vătămată este pensionară și beneficiază de pensie pentru gradul II de invaliditate, aceasta pe parcursul anilor 2006-2009 a acumulat datorii semnificative pentru neachitarea serviciilor comunale, iar prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 16.07.2009 s-a dispus încasarea datoriei pentru neachitarea serviciilor comunale în sumă de 4234,29 lei. Aceste circumstanțe, apreciate în ansamblu, denotă faptul imposibilității financiare de a acorda un împrumut inculpatului, care la acel moment activa în calitate de jurist la ÎMGFL-3 or, partea vătămată la acel moment având datorii pentru neachitarea serviciilor comunale, respectiv, avea drept prioritate achitarea datoriilor pentru serviciile comunale și nu acordarea unui împrumut unei persoane, cu care nu se află în careva relații.

Astfel, se confirmă veridicitatea declarațiilor părții vătămate care a indicat că a transmis inculpatului suma de 1400 lei pentru achitarea datoriei pentru serviciile comunale. Aceasta cunoștea că inculpatul activa în calitate de jurist la ÎMGFL-3, ce a determinat-o să aibă încredere că ultimul îi va achita datoriile pentru serviciile comunale.

Însă, inculpatul, abuzând de încrederea acordată de către partea vătămată, încă de la momentul intrării în stăpânire asupra mijloacelor bănești, urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat or, prin probele administrate, s-a stabilit că nu era de competența inculpatului de a stinge datoria acumulată, fapt pentru care părții vătămate i-au parvenit facturile în care datoria nu a fost stinsă.

Potrivit recipisei din 15.12.2015, inculpatul s-a obligat să restituie împrumutul părții vătămate în mărime de 1400 lei până la 25.12.2015.

Concluziile instanței de fond că în prezența unei recipise care constituie un contract, între două părți cu obligațiuni certe, se conchide ipoteza egalității părților în drepturi, nefiind stabiliți indici care excedă limitele încălcării normelor dreptului civil și nefiind justificată intervenția legii penale, sunt nefondate or, instanța de fond, ignorând neîntemeiat declarațiile părții vătămate care coroborează cu probele administrate, nu a evaluat corespunzător faptul că întocmirea recipisei de către inculpat nu excedă limitele încălcării normelor dreptului civil, recipisa fiind întocmită la inițiativa părții vătămate care a constatat că datoria pentru serviciile comunale nu a fost stinsă și aflând că inculpatul nu mai activează în cadrul ÎMGFL-3, s-a adresat cu plângere la poliție.

Instanța de apel a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, că acesta anterior nu a fost tras la răspundere penală și are la întreținere un copil minor, că lipsesc circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care a indicat că: „*cu sentința dată nu sunt de acord și solicit să fie respinsă*”.

Recurentul a menționat că se obligă să prezinte recursul motivat după primirea *sentinței motivate*.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocata Ludmila Bîrcă, în care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că nu au fost administrate probe care să demonstreze intenția inculpatului de a sustrage banii împrumutați și de a nu-i restitui părții vătămate.

La baza învinuirii au fost puse declarațiile părții vătămate, însă fără a lua în considerație că relațiile dintre părți poartă un caracter civil or, eliberarea recipisei de către inculpat, potrivit căreia acesta confirmă primirea sumei de 1400 lei de la partea vătămată, constituie o certitudine ce ține de acordul dintre aceștia.

Astfel, nu au fost acumulate date obiective ce ar demonstra intenția dobândirii prin înșelăciune și abuz de încredere a bunurilor altei persoane, părțile fiind în prezența unui litigiu civil și nu a unei infracțiuni de escrocherie.

Probele administrate nu confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, inculpatul urmând a fi achitat în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei incriminate.

Vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, nu a fost confirmată în instanța de apel prin probe pertinente și concludente, motiv din care

inculpatul urmează a fi achitat deoarece fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că în recursul inculpatului, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Este de reținut și faptul că recursul nominalizat, conținând remarcă că motivele vor fi prezentate ulterior, în condiția sa de formă și de conținut nu are niciun suport legal, deoarece Codul de procedură penală nu prevede posibilitatea legală de a declara un recurs prealabil.

Totodată, recursul avocatei Ludmila Bîrcă este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5.1. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, prin sfidarea prescripțiilor nominalizate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete invocate în apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, în situația în care apărarea nici nu a declarat apel, și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că

acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, lipsind și argumentarea ilegalității deciziei atacate în acest sens (*pct. 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile declarate nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurenți.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de formă și conținut.

Astfel, odată ce recursul inculpatului nu îndeplinește cerințele de conținut, el urmează a fi declarat inadmisibil.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiurile când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar declarat de avocata Ludmila Bîrcă, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Galibina V., recipisa din 15.12.2015, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând clar și cert prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Pedeapsa respectivă a fost corect motivată, individualizată și aplicată inculpatului de către instanța de apel în corespundere cu prevederile legale, inclusiv cele din art. 61 și 75 Cod de procedură penală.

Totodată, soluția instanței de apel coroborează și cu jurisprudența națională, potrivit cărei în cazul escrocheriei victima transmite benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie atunci când făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 28.06.2004, nr.23 - Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, pct. 15.*).

Or, împrejurările nominalizate se regăsesc în speța de pe rol, în cadrul cercetării judecătorești fiind prezentate probe care dovedesc că inculpatul a primit banii nu în calitate de împrumut, dar asumându-și prin înșelăciune obligații pe care ulterior a afirmat că a fost în imposibilitate să le execute, stingerea datoriilor locatarilor pentru serviciile comunale nefiind competența acestuia.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul avocatei, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5.I. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 4. și 5.I. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul menționat au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 4. – 5.I. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de avocata Ludmila Bîrcă, că hotărârea atacată cuprinde motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că acest recurs ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar al avocatei Ludmila Bîrcă, în raport cu motivele invocate, este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Vasiliev Veaceslav XXXXX, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, pe motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut.

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Ludmila Bîrcă, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, în privința inculpatului Vasiliev Veaceslav XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 noiembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco